

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ
ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ

της προσφυγής αριθ. 13404/03

που κατατέθηκε από τον *È È* κατά της Ελλάδας

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας στις 12 Ιανουαρίου 2006 σε τμήμα με την ακόλουθη σύνθεση:

Κύριο Λ. ΛΟΥΚΑΪΔΗ, *πρόεδρος,*

Κύριο Κ.Λ. ΡΟΖΑΚΗ,

Κύρια F. TULKENS,

Κύριο P. LORENZEN,

Κυρία N. VAJIC,

Κύριο D. SPIELMANN,

Κύριο S.E. JEBENS, *δικαστές,*

και τον κύριο S. NIELSEN, *γραμματέας τμήματος.*

Λαμβάνοντας υπόψη την πιο πάνω αναφερόμενη προσφυγή που κατατέθηκε στις 9 Απριλίου 2003,

Λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υποβλήθηκαν από την εναγόμενη κυβέρνηση και εκείνες που κατατέθηκαν σε απάντηση από τον προσφεύγοντα,

Αφού διασκέφθηκε, εκδίδει την πιο κάτω απόφαση:

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Ο προσφεύγων, κ. Ε.Ε., είναι έλληνας υπήκοος, ο οποίος έχει γεννηθεί το 1973 και κατοικεί στην Αίγινα. Εκπροσωπείται ενώπιον του Δικαστηρίου από τον κύριο Α. Προσανίδη, δικηγόρο του Συλλόγου της Αθήνας. Η εναγόμενη Κυβέρνηση εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κύριο Στ. Σπυρόπουλο, σύμβουλο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και κύριο Ι. Μπακόπουλο, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

A. Τα πραγματικά περιστατικά

Τα πραγματικά περιστατικά, όπως εκτίθενται από τους διαδίκους, μπορούν να συνοψιστούν ως εξής:

Ο προσφεύγων ήταν υπάλληλος ως φανοποιός σε συνεργείο αυτοκινήτων. Το 1995, το Ίδρυμα Κοινωνικών Ασφαλίσεων (ΙΚΑ) διέταξε τον εργοδότη του, Π.Μ., να καταβάλει εισφορές για ένα διάστημα κατά την διάρκεια του οποίου ο προσφεύγων δεν ήταν ασφαλισμένος στο ΙΚΑ. Επιπλέον, το ΙΚΑ υποχρέωσε τον Π.Μ. να καταβάλει συμπληρωματικές εισφορές. Ο Π.Μ. κατέθεσε στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Πειραιά δύο αιτήσεις ακύρωσης των πράξεων με τις οποίες επιβλήθηκε η καταβολή εισφορών. Ο προσφεύγων δεν παρενέβη στην διαδικασία αυτή διότι δεν έλαβε γνώση της δίκης.

Στις 30 Νοεμβρίου 1998, το Διοικητικό Πρωτοδικείο Πειραιά ακύρωσε τις προσβληθείσες πράξεις (αποφάσεις αριθ. 3859 και 3860/1998).

Στις 12 Μαΐου 1999, ο προσφεύγων άσκησε δύο τριτανακοπές κατά των αποφάσεων αριθ. 3859 και 3860/1998 του Διοικητικού Πρωτοδικείου Πειραιά. Η συζήτηση της υπόθεσης έλαβε χώρα στις 9 Φεβρουαρίου 2000. Στο υπόμνημά του ενώπιον του Δικαστηρίου, ο προσφεύγων εξέθεσε, για πρώτη φορά, ότι ζήτησε κατά την συζήτηση της υπόθεσής του ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου την αναβολή της προκειμένου να προσκομίσει την απόδειξη καταβολής του

παραβόλου, αίτημα το οποίο απορρίφθηκε από το Διοικητικό Πρωτοδικείο Πειραιά.

Από την δικογραφία προκύπτει ότι ο προσφεύγων κατέβαλε το παράβολο των 3.000 δραχμών (9 ευρώ) στις 3 Ιουλίου 2000. Η διάσκεψη της υπόθεσης έλαβε χώρα στις 7 Ιουλίου 2000.

Στις 11 Ιουλίου 2000, το Διοικητικό Πρωτοδικείο Πειραιά κήρυξε την τριτανακοπή απαράδεκτη. Έκρινε ότι ο προσφεύγων είχε παραλείψει να καταβάλει το απαιτούμενο παράβολο πριν από την συζήτηση της υπόθεσης και, συνεπώς, δεν είχε συμπληρώσει την προβλεπόμενη από το άρθρο 277 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας προϋπόθεση που όριζε την εποχή εκείνη ότι η απόδειξη καταβολής του παραβόλου έπρεπε να προσκομιστεί το αργότερο την ημέρα της πρώτης συζήτησης (αποφάσεις αριθ. 1484 και 1485/2000 του Διοικητικού Πρωτοδικείου Πειραιά).

Στις 2 Ιανουαρίου 2001, ο προσφεύγων άσκησε έφεση κατά των αποφάσεων αυτών. Προέβαλε, ως μοναδικό λόγο έφεσης, ότι η ερμηνεία του άρθρου 277 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας από το Διοικητικό Πρωτοδικείο Πειραιά δεν ήταν σύμφωνη προς το άρθρο 20 § 1 του ελληνικού Συντάγματος και προς τα άρθρα 6 και 13 της Σύμβασης. Ο προσφεύγων υποστήριζε ότι η κατάθεση του απαιτούμενου παραβόλου πριν από την δημοσίευση της απόφασης του Διοικητικού Δικαστηρίου αποδείκνυε την σοβαρή πρόθεσή του να υποστηρίξει την τριτανακοπή του. Κατά συνέπεια, η απόρριψη της τριτανακοπής του για τυπικό λόγο του στέρησε την επί της ουσίας εξέταση της υπόθεσής του.

Στις 16 Ιουλίου 2002, το Διοικητικό Εφετείο Πειραιά απέρριψε τις εφέσεις του. Έκρινε ότι ο νομοθέτης ήταν ελεύθερος να ρυθμίσει τους όρους πρόσβασης στην δικαιοσύνη, ειδικότερα με την εισαγωγή προϋποθέσεων για το παραδεκτό του ενδίκου μέσου. Επομένως, η υποχρέωση της πληρωμής του παραβόλου πριν από την συζήτηση της υπόθεσης ήταν σύμφωνη προς το άρθρο 20 § 1 του Συντάγματος και

προς τα άρθρα 6 και 13 της Σύμβασης. Ειδικότερα, το Εφετείο σημείωσε ότι αυτή η προϋπόθεση παραδεκτού είχε ως σκοπό την αποφυγή της υπερφόρτωσης του πινακίου των δικαστηρίων. Εξάλλου, το ποσό του παραβόλου ήταν χαμηλό, γεγονός που επέτρεπε σε όλους σχεδόν τους πολίτες να προσφύγουν στην δικαιοσύνη (αποφάσεις αριθ. 1269 και 1270/2002). Οι αποφάσεις αυτές κοινοποιήθηκαν στον προσφεύγοντα στις 9 Οκτωβρίου 2002.

Σε όλες τις διαδικασίες ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου και του Διοικητικού Εφετείου Πειραιά, ο προσφεύγων εκπροσωπήθηκε από δικηγόρο.

B. Το εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο

Το άρθρο 20 § 1 του ελληνικού Συντάγματος ορίζει:

«Καθένας έχει δικαίωμα στην παροχή έννομης προστασίας από τα δικαστήρια και μπορεί να αναπτύξει σ' αυτά τις απόψεις του για τα δικαιώματα ή συμφέροντά του, όπως νόμος ορίζει».

Κατά την περίοδο των πραγματικών περιστατικών, το άρθρο 277 § 1 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας όριζε:

«Για το παραδεκτό των ένδικων βοηθημάτων και μέσων πρέπει (...) ως την πρώτη συζήτηση της υπόθεσης, να προσαχθεί το προβλεπόμενο από τις κείμενες διατάξεις αποδεικτικό καταβολής παραβόλου».

Δυνάμει του άρθρου 22 § 7 του νόμου αριθ. 3226/2004, το άρθρο 277 § 1 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας τροποποιήθηκε ως εξής:

«Για το παραδεκτό των ένδικων βοηθημάτων και μέσων πρέπει, ως την πρώτη συζήτηση της υπόθεσης, να προσκομισθεί το προβλεπόμενο από τις κείμενες διατάξεις αποδεικτικό καταβολής παραβόλου. Αν δεν προσκομισθεί το αποδεικτικό αυτό ως την πρώτη

συζήτηση της υπόθεσης, εφαρμόζονται τα προβλεπόμενα στο άρθρο 139α».

Το άρθρο 139α § 1 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας ορίζει:

«Αν υπάρχουν τυπικές παραλείψεις, ο πρόεδρος του πολυμελούς δικαστηρίου ή ο εισηγητής ή ο δικαστής του μονομελούς δικαστηρίου καλεί, και μετά τη συζήτηση, τον πληρεξούσιο δικηγόρο ή το διάδικο, εφόσον παρίσταται αυτοπροσώπως, να τις καλύψει, τάσσοντας εύλογη κατά την κρίση του προθεσμία».

ΑΙΤΙΑΣΗ

Επικαλούμενος τα άρθρα 6 § 1 και 13 της Σύμβασης, ο προσφεύγων παραπονείται ότι η απόρριψη της τριτανακοπής του από τα εθνικά δικαστήρια παραβίασε το δικαίωμά του για δίκαιη διαδικασία.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

Ο προσφεύγων παραπονείται ότι το Διοικητικό Πρωτοδικείο Πειραιά απέρριψε την τριτανακοπή του ως απαράδεκτη για τον μοναδικό λόγο ότι δεν είχε καταβάλει, πριν από την συζήτηση της υπόθεσής του, το παράβολο που προβλέπεται από τον νόμο. Επικαλείται το άρθρο 6 § 1 του οποίου τα εφαρμοστέα αποσπάσματα έχουν ως εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δίκαιως (...) υπό δικαστηρίου (...) το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

Επικαλείται, επιπλέον, για τον ίδιο λόγο, το άρθρο 13 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«Παν πρόσωπον του οποίου τα αναγνωριζόμενα εν τη (...) Συμβάσει δικαιώματα και ελευθερία παρεβιάσθησαν, έχει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και αν η παραβίασις διεπράχθη υπό προσώπων ενεργούντων εν τη εκτελέσει των δημοσίων καθηκόντων των.»

A. Επί του άρθρου 6 της Σύμβασης

1. *Επί της ένστασης απαραδέκτου λόγω καθ'ύλην αναρμοδιότητος*

Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης δεν έχει εφαρμογή εν προκειμένω, διότι η υπόθεση σχετιζόταν με την αμφισβητούμενη διαδικασία σε υποθέσεις εισφορών προβλεπομένων από ένα καθεστώς κοινωνικής ασφάλισης. Ειδικότερα, ισχυρίζεται ότι ο προσφεύγων αμφισβήτησε ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων την ακύρωση δια της δικαστικής οδού της καταβολής των εισφορών που επιβλήθηκαν από το ΙΚΑ στον εργοδότη του. Όμως, η Κυβέρνηση σημειώνει ότι το ΙΚΑ είναι νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου και, συνεπώς, η παρούσα διαφορά σχετίζεται με έννομη σχέση διεπόμενη κατά κύριο λόγο από το δημόσιο δίκαιο.

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, κατά πάγια νομολογία, στον τομέα των εισφορών όπως και σε εκείνο των παροχών, τα καθεστώτα κοινωνικής ασφάλισης έχουν κοινά σημεία με τις ασφαλίσεις του ιδιωτικού δικαίου (βλέπε, *Schouten και Meldrum κατά Ολλανδίας*, απόφαση της 9 Δεκεμβρίου 1994, série A no. 304, σελ. 22, § 54). Το Δικαστήριο δεν διακρίνει επομένως κανένα λόγο να αποστεί από την πάγια νομολογία του επί του ζητήματος αυτού. Σημειώνει ότι ο προσφεύγων ήταν μισθωτός του ιδιωτικού τομέα και ότι η παρούσα υπόθεση έχει ως αφορμή την πληρωμή των εργοδοτικών εισφορών στο ΙΚΑ για λογαριασμό του. Ανεξάρτητα από τα ζητήματα δημοσίου δικαίου της παρούσας υπόθεσης, ο προσφεύγων ενεπλάκη σ'αυτήν όχι μόνον όσον αφορά τη σχέση του με την διοίκηση ως τέτοια, αλλά και όσον

αφορά τα μέσα διαβίωσής του. Η τριτανακοπή που ασκήθηκε από τον προσφεύγοντα αναφερόταν σε ένα υποκειμενικό δικαίωμα περιουσιακού χαρακτήρα. Κατά συνέπεια, η έκβαση της τριτανακοπής ήταν απευθείας «καθοριστική για δικαιώματα και υποχρεώσεις αστικής φύσεως» (βλέπε, *mutatis mutandis*, Πασχαλίδης και λοιποί κατά Ελλάδα, απόφαση της 19 Μαρτίου 1997, *Recueil des arrêts et décisions* 1997-II, σελ. 485, § 30).

Συνεπώς, το άρθρο 6 § 1 έχει εφαρμογή εν προκειμένω.

Πρέπει επομένως να απορριφθεί η ένσταση απαραδέκτου λόγω καθ'ύλην αναρμοδιότητας.

2. Επί της ουσίας

Η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι οι διάδικοι σε μία διαφορά υποχρεούνται να τηρούν τις προβλεπόμενες από τον νόμο προϋποθέσεις, οι οποίες διέπουν το παραδεκτό του ασκηθέντος ενδίκου μέσου. Εν προκειμένω, ο προσφεύγων γνώριζε ότι το παραδεκτό του ενδίκου μέσου του τελούσε υπό την προϋπόθεση της πληρωμής του παραβόλου πριν από την πρώτη συζήτηση. Σε κάθε περίπτωση, η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι ο προσφεύγων θα μπορούσε να ζητήσει την αναβολή της συζήτησης προκειμένου να προσκομίσει την απόδειξη πληρωμής του παραβόλου.

Στο υπόμνημά του ενώπιον του Δικαστηρίου, ο προσφεύγων ισχυρίστηκε για πρώτη φορά ότι είχε ζητήσει την αναβολή της συζήτησης ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου προκειμένου να προσκομίσει την απόδειξη πληρωμής του παραβόλου και ότι το αίτημά του απορρίφθηκε από το Διοικητικό Πρωτοδικείο Πειραιά. Επιπλέον, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι, σύμφωνα με το άρθρο 135 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας, το δικαστήριο μπορεί να αναβάλει την συζήτηση μόνον εάν υπάρχουν «σπουδαίοι λόγοι». Όμως, σύμφωνα με την πρακτική των διοικητικών δικαστηρίων, η προσκομιδή της απόδειξης πληρωμής του παραβόλου μετά την πρώτη συζήτηση δεν θεωρείται

ποτέ ως «σπουδαίος λόγος» για την αναβολή της τελευταίας. Τέλος, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η προσέγγιση των διοικητικών δικαστηρίων ήταν εν προκειμένω ιδιαίτερα τυπολατρική, γεγονός που τον εμπόδισε να επιτύχει την επί της ουσίας εξέταση της τριτανακοπής του.

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι δεν είναι αποστολή του να υποκαταστήσει τα εθνικά δικαστήρια. Οι εθνικές αρχές, και ειδικότερα τα πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια δικαστήρια, είναι καταρχήν αρμόδιες να ερμηνεύσουν την εθνική νομοθεσία (βλέπε, *mutatis mutandis*, *Brualla Gómez de la Torre κατά Ισπανίας* της 19 Δεκεμβρίου 1997, *Recueil des arrêts et décisions* 1997-VIII, σελ. 2955, § 31) και το Δικαστήριο, εν απουσία αυθαιρεσίας, δεν θα υποκαταστήσει την εκτίμησή τους σχετικά με το δικαίωμα με την δική του (βλέπε, μεταξύ άλλων, *Tejedor Garcia κατά Ισπανίας*, απόφαση της 16 Δεκεμβρίου 1997, *Recueil* 1997-VIII, σελ. 2796, § 31). Τούτο ισχύει ιδιαίτερα όταν πρόκειται για την ερμηνεία εκ μέρους των δικαστηρίων κανόνων δικονομικής φύσεως όπως ο τύπος και οι προθεσμίες που διέπουν την άσκηση μιας προσφυγής (*Pérez de Rada Cavanilles κατά Ισπανίας*, απόφαση της 19 Φεβρουαρίου 1998, *Recueil* 1998-VIII, σελ. 3255, § 43).

Το Δικαστήριο θεωρεί ότι η ρύθμιση σχετικά με τον τύπο που πρέπει να τηρηθεί για την άσκηση ενός ενδίκου μέσου στοχεύει ασφαλώς στην εξασφάλιση μιας καλής απονομής της δικαιοσύνης. Οι ενδιαφερόμενοι οφείλουν να αναμένουν την εφαρμογή τέτοιων κανόνων. Εν τούτοις, η εν λόγω ρύθμιση ή η εφαρμογή της δεν θα πρέπει να εμποδίζει τους διοικούμενους από την χρήση ενός διαθέσιμου ενδίκου μέσου (βλέπε, *mutatis mutandis*, *Ανώνυμη Εταιρία «Σωτήρης και Νίκος Κούτρας ΑΤΤΕΕ» κατά Ελλάδας*, απόφαση της 16 Νοεμβρίου 2000, *Recueil* 2000-XII, § 20). Εξάλλου, από την νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι το «δικαίωμα σε δικαστήριο», του οποίου το δικαίωμα πρόσβασης αποτελεί μία ιδιαίτερη άποψη, δεν είναι απόλυτο και υπόκειται σε περιορισμούς που γίνονται σιωπηρά δεκτοί,

ειδικότερα σε ό,τι αφορά τις προϋποθέσεις του παραδεκτού ενός ενδίκου μέσου, διότι αυτό από την ίδια την φύση του απαιτεί μία ρύθμιση εκ μέρους του Κράτους, το οποίο έχει ως προς τούτο μία σχετική διακριτική ευχέρεια.

Εν τούτοις, οι περιορισμοί αυτοί δεν μπορούν να περιορίζουν την ανοικτή πρόσβαση σε έναν διοικούμενο κατά τρόπο ή σε βαθμό που να θίγεται στην ίδια την φύση του το δικαίωμα του τελευταίου σε ένα δικαστήριο. Τέλος, οι περιορισμοί αυτοί δεν συμβιβάζονται με το άρθρο 6 § 1 παρά μόνον αν επιδιώκουν έναν νόμιμο σκοπό και αν υπάρχει εύλογη σχέση αναλογικότητας μεταξύ των χρησιμοποιούμενων μέσων και του επιδιωκόμενου σκοπού (βλέπε, ειδικότερα, την πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση *Brualla Gómez de la Torre*, σελ. 2955, § 33 και *Rodríguez Valín κατά Ισπανίας*, αριθ. 47792/99, § 22, 11 Οκτωβρίου 2001).

Εν προκειμένω, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, για το παραδεκτό ενός ασηκθέντος ενδίκου μέσου, το άρθρο 277 § 1 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας προέβλεπε σαφώς και χωρίς καμία αμφισβήτηση την εποχή εκείνη την υποχρέωση της προσκομιδής πριν από την πρώτη συζήτηση της απόδειξης πληρωμής του παραβόλου. Τα εθνικά δικαστήρια εφάρμοσαν στη συνέχεια την διάταξη αυτή κηρύσσοντας την τριτανακοπή απαράδεκτη, διότι ο προσφεύγων δεν είχε καταβάλει το προβλεπόμενο παράβολο πριν από την συζήτηση της υπόθεσης.

Το Δικαστήριο θεωρεί καταρχήν ότι η υποχρέωση της πληρωμής του παραβόλου πριν από την πρώτη συζήτηση της υπόθεσης εξυπηρετούσε τα συμφέροντα της έννομης ασφάλειας και της καλής απονομής της δικαιοσύνης, στο μέτρο που είχε ως σκοπό να αποθαρρύνει την καταχρηστική άσκηση ενδίκων μέσων ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων. Επιπλέον, το Δικαστήριο σημειώνει ότι το ποσό που έπρεπε να καταβληθεί για το παράβολο ήταν ιδιαίτερα μικρό (εννέα ευρώ) και έτσι δεν μπορούσε από την φύση του να παρεμποδίσει το δικαίωμα ενός διοικούμενου να προσφύγει ενώπιον

των διοικητικών δικαστηρίων. Εξάλλου, από την δικογραφία δεν προκύπτει η ύπαρξη δυσαναλογίας μεταξύ της οικονομικής κατάστασης του προσφεύγοντος και του ποσού του πληρωτέου παραβόλου (βλέπε, *a contrario*, *Carabasse κατά Γαλλίας*, αριθ. 59765/00, §§ 56-57, 18 Ιανουαρίου 2005).

Το Δικαστήριο θεωρεί επομένως ότι ο προσφεύγων όφειλε να τηρήσει την προϋπόθεση του παραδεκτού, όπως αυτή προβλέπεται από το άρθρο 277 § 1 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας. Τούτο ισχύει ακόμη περισσότερο διότι ο προσφεύγων ουδόλως απέδειξε την ύπαρξη λόγων που θα μπορούσαν να τον απαλλάξουν από την υποχρέωση αυτή. Στο υπόμνημά του ενώπιον του Δικαστηρίου, ο προσφεύγων εξέθεσε, για πρώτη φορά, ότι ζήτησε κατά την συζήτηση της υπόθεσής του ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου την αναβολή της τελευταίας, προκειμένου να προσκομίσει την απόδειξη καταβολής του παραβόλου, αίτημα το οποίο, κατ'αυτόν, απορρίφθηκε από το Διοικητικό Πρωτοδικείο Πειραιά. Το Δικαστήριο σημειώνει εν τούτοις ότι οι ισχυρισμοί αυτοί δεν αποδεικνύονται από κάποιο στοιχείο της δικογραφίας. Το εθνικό δίκαιο δεν αναγνώριζε στον διοικούμενο την δυνατότητα να καταβάλει το ποσό του παραβόλου κατά την συζήτηση της υπόθεσης ή μετά την αναβολή της. Αυτός όφειλε να αποδείξει την εκπλήρωση αυτής της υποχρέωσης πριν από την συζήτηση. Επειδή αυτός δεν συμμορφώθηκε εμπροθέσμως, το Διοικητικό Πρωτοδικείο κήρυξε απαράδεκτες τις τριτανακοπές του. Εξάλλου, ο προσφεύγων προσκόμισε την απόδειξη πληρωμής του παραβόλου στον φάκελό του μόλις στις 3 Ιουλίου 2000, ήτοι τέσσερις ημέρες πριν από την διάσκεψη επί της υποθέσεώς του, ενώ είχε γνώση της απουσίας της απόδειξης τουλάχιστον από τις 9 Φεβρουαρίου 2000.

Υπό το φως όλων όσων εκτίθενται πιο πάνω, το Δικαστήριο θεωρεί ότι ο προσφεύγων, ο οποίος εκπροσωπήθηκε σε ολόκληρη την διαδικασία ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων από δικηγόρο, όφειλε να αναμένει την εφαρμογή του άρθρου 277 § 1 του Κώδικα Διοικητικής

Δικονομίας από τα εθνικά δικαστήρια. Κατά συνέπεια, η απόφαση του Διοικητικού Πρωτοδικείου Πειραιά δεν μπορούσε να θεωρηθεί ως απρόβλεπτη. Λαμβανομένης υπόψη της διακριτικής ευχέρειας, η οποία αναγνωρίζεται στα Κράτη σχετικά με τις προϋποθέσεις του παραδεκτού ενός ενδίκου μέσου, καθώς και των συνθηκών της υπόθεσης, ο προσφεύγων δεν υπέστη δυσανάλογη παρεμπόδιση στο δικαίωμά του για πρόσβαση σε δικαστήριο. Το Δικαστήριο καταλήγει ότι δεν υπήρξε προσβολή στην φύση του δικαιώματος πρόσβασης σε δικαστήριο.

Έπεται ότι αυτό το τμήμα της προσφυγής είναι προδήλως αβάσιμη και πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

B. Επί του άρθρου 13 της Σύμβασης

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 13 της Σύμβασης εγγυάται την ύπαρξη στο εθνικό δίκαιο μιας προσφυγής που να επιτρέπει την επίκληση των δικαιωμάτων και των ελευθεριών της Σύμβασης έτσι όπως καθιερώνονται μέσα σε αυτήν. Η διάταξη αυτή έχει επομένως ως συνέπεια την απαίτηση μιας εθνικής προσφυγής που επιτρέπει να εξεταστεί το περιεχόμενο μιας «αιτίας ικανής να υποστηριχθεί» στη βάση της Σύμβασης και να παρασχεθεί η κατάλληλη θεραπεία (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Kudla κατά Πολωνίας* [GC], no. 30210/96, § 157, CEDH 2000-XI).

Λαμβανομένου υπόψη του πιο πάνω συμπεράσματος σχετικά με το δικαίωμα πρόσβασης σε δικαστήριο, το Δικαστήριο εκτιμά ότι ο προσφεύγων δεν είχε, εν προκειμένω, αίτηση ικανή να υποστηριχθεί σχετικά με την παραβίαση του δικαιώματός του για πρόσβαση σε δικαστήριο.

Συνεπώς, η αίτηση αυτή είναι προδήλως αβάσιμη και πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο, ομόφωνα,

Κηρύσσει την προσφυγή απαράδεκτη.

(υπογραφή)

Søren NIELSEN

Γραμματέας

(υπογραφή)

Λουκής ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου
εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 10 Φεβρουαρίου 2006

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετροτσόπουλος

